

GERİDE KALAN HEDEF: ZÜHD

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 06.04.2009 tarihli (39.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillah ve sallallahu ve selleme ala nebiyillah ve ba't

Değerli dostlar,

Bugün bir sorunun cevabını bulmaya çalışacağız. Medine'de Hazreti Bilal radiyallahu anh hiçbir ses yükseltici cihaz olmadan bir taşın üstüne çıkarak sadece, minare de yok حي على الصلاة dediğinde insanların hiç mi işi gücü yoktu? Hiç mi çoluk çocukları yoktu? Hiç mi yorgun değillerdi? حي على الصلاة deniyor, bin metre öteden hatta iki bin metre öteden insanlar bu sesi duyup günde beş defa mescide nasıl koşuyorlardı? Şimdi ne oldu? Şehir inliyor حي على الصلاة sesinden cami dolmuyor. O zaman Bilal'in حي على الصلاة ile bugünkü müezzinlerin حي على الصلاة sözü farklı mı? Aynı söz, aynı ezan. O zaman da insanlar güneşin altında çalışıp yoruluyorlar, bitkin argın eve geliyorlardı. Ama حي على الصلاة la beraber sabah namazına da gidebiliyorlardı.

Ne oldu bugün? Ne değişti? Kur'an aynı Kur'an, Peygamber aleyhisselam aynı. Her şey aynı. Cennet aynı. Cehennem aynı. Namaz aynı. Ne değişti? Ne oldu da Allah için verin dediği zaman Kur'an, birileri geldi neyi varsa üstündeki elbisesi dâhil, onu Allah için verdi. Onlar Kur'an dinlediler, dinledikleri Kur'an'ı o an, o an, o dakika içerisinde uyguladılar. Bir tek sahabi gösterebilir misiniz evinde Kur'an'ı Kerim meali var? Vazgeçtim. Bir tek sahabi var mı evinde Kur'an'ı Kerim var? Böyle bir sahabi gördünüz mü hiç? Evinde Kur'an'ı Kerim olan bir sahabi duydunuz mu? Hayır. Kur'an'ı Kerim de yoktu evlerinde. Peki, bir Müslüman var mı evinde Kur'an'ı Kerim olmasın şimdi? Evinde Kur'an'ı Kerim meali hatta tefsiri olmayan Müslüman var mı? O kadar ki cebe konan, cebe konan küçücük aletlerde Kur'an'ı Kerim var, Kur'an'ı Kerim tefsiri var, Kur'an'ı Kerim meali var. Kur'an'ı Kerim'in tefsirini, mealini veren radyo var. Efendiler, bırakın Bilal'in Medine'nin bir ucunda okuduğu ezanı, üç mil öteden dinleyip namaza gelen Müslüman'ı, günde beş defa cebindeki telefonda Kabe ezanı dinliyoruz insanlar olarak biz.

Cebimizde telefon var, o telefon ezanla çalışıyor. Ezanla başlıyor, biraz sonra kamet sana hatırlatıyor. Ama camilerde yine kimse yok. Sabah namazı yine zor namaz. Sahabinin imkânıyla bizim imkânımızı bir kenara koysak onların hiç namaza gitmemesi bizim de hiç camiden çıkmamız lazım. Bir defa sahabi, emeklilik nedir hiç duymadılar böyle bir şey. Son nefesine kadar bahçelerinde, tarlalarında çalıştılar. Ee bizim toplumumuzun yarısı emekli. Camilerin emeklilerle en azından dolması lazım. Bir sorun var: Allah'ın davetine ashabi kiramin ve onlardan sonraki mübarek nesillerin icabet ediş hızı bizim çağımızda yok. Bu sorun hep beraber görüyoruz zaten. Hep beraber görüyoruz.

Hatta hayâ ederek, utanarak bir ilave daha yapmak istiyorum: Ashabi kiramla benzeştirmemiz bir miktar afakî. "Ya peygamber görmüş insanlar, onunla kimi benzetiyorsun" denebilir. Ama şunu hiç afakî olmadan, çok güncel bir şekilde dile getirebilirim. Müslüman olarak senelerce para biriktiriyorum ve kavrulup yanıyorum, bir Mekke'ye gidebilsem, bir Resûlullah'ı ziyaret edebilsem diyorum aleyhissalatu vesselam. Sonra Peygamber aleyhisselamin hadisini duyuyorum: "Medine'de sekiz gün kalıp kırk vakit namaz kılana şöyle şöyle sevap vaat ediyorum" diyor. Çok heyecanlanıyorum, gidiyorum.

Kardeşler,

Bu kadar büyük nimet insana hayatında bir defa kurayla nasip oluyor, kura çekilmeden de gidemiyorsun. Fakat namazları beş yüz metre ötedeki Haremi Şerif'te kılamıyor insan, "çok kalabalıktı" diyor. Zevk alsana kalabalıkça. Desene: "elhamdülillah, iki milyon insanla öğle kıldım bugün". Otelin dibinde kılıyor. Otelin lobisinde kılıyor. Hani o Peygamber aşkı? Hani sen senelerdir

çocuk çocuğun harçlığından kısip da Mekke'ye, Medine'ye gideceğim diye para biriktiren adamdın sen? Bir sorun var, ortada bir sorun var.

Bu sorun İstanbul'da da karşımıza çıkıyor, namaza, cemaate soğutuyor bizi, infak yapamıyoruz. Rahmetin en çok fokurdadığı yer olan, en yüksek kaynama noktası olan Mekke'ye gidiyoruz, Medine'ye gidiyoruz, orada kırk vakit namaz kılana şu kadar sevap vaat edilecek diye buradan söylemeye başlıyoruz, gidiyoruz, kalabalıktı, uzaktı bir numara bulup namazı otel lobisinde kılıyoruz. Bir soğukluk var. Bir çekim sıkıntısı var. Bilal'in cılız bir sesi, *حي على الصلاة* binlerceyi anında mescide çekti. Bizim bu teknolojik iletişim imkânlarımızı, ulaşım imkânlarımıza rağmen, bin bir rahatlığımıza rağmen, bir türlü *حي على الصلاة* bizi kendine çekmiyor. Ashabı kiramin yüzde doksan dokuzu yüzde doksan dokuzu Kur'an'ı Kerim'i bir arada göremediler. Çok azı Kur'an'ı Kerim'i bizim gördüğümüz kadar bir arada gördüler. Bizim Kur'an kurslarında çocuklarımızı iki senede üç senede hafız ettiğimiz gibi hafız, ashabı kiramda yirmi tane yoktu.

Biz, Kur'an'ı Kerim'i cep telefonuna koyduk. Cep telefonumuzda bile Kur'an'ı Kerim var. Bir düğmeye basıp sure numarasını söyleyerek o sureyi dinleyecek hale geldik. Radyomuzdan ayar yapıp Kur'an'ı Kerim dinleyeceğimiz kanallarımız oldu. Ama bir ayet dinleyip komaya giren, o ayetin dehşetinden dolayı uykusu kaçan sahabi gibi hiçbir anımız olmadı. Hatta ve hatta çok daha enteresan, çok daha enteresan, hepimizin dikkatini çekip günlerce düşünmemiz gereken bir örnek daha var kardeşler: bir zamanlar bu yaşadığımız yerlerde evinde şöyle bir beyaz kâğıtta Kur'an alfabeti bulunan senelerce hapse alınıyordu değil mi? Mümkün müydü bir çocuğa elif cüzü öğretmek o zaman? Mümkün müydü bir Kur'an'ı Kerim'in basılı halini bir evde bulundurmak? Trenler Seka Kâğıt Fabrikası'na Mushaf taşımadılar mı hamur olsun diye? Kur'an, Kur'an'ın sesine benziyor diye ezan da yasaklanmadı mı? Böyle günlerinde Müslümanlar madem yasak deyip kenara mı çekildiler, şimdiki en büyük âlimleri, hocaları, hafızları mı yetiştirdiler?

O günlerde yetişen, Kur'an âlimlerine, Allah dostlarına, tasavvuf erbabına, davetçilere bakıyorsun eşi benzeri yok şimdi. Çoğu onların, mağara gibi yerlerde, evlerin ahırlarında, ormanlarda okudular hocalarından âlim oldular, davetçi oldular, dine hizmet ettiler, binlerce, on binlerce, yüz binlerce Allah dostu yetiştirdiler, Kur'an yasak, alfabeti yasak, Allah-u Ekber sesi duyulmuyor. Kardeşler, şakayı bırakın on dokuz sene Allah-u Ekber sesi yasak olmuş, on dokuz sene. Yasak olduğunda doğan çocuk askere gidene kadar Allah-u Ekber sesi duymamış köyünde. Ama o dönemde yetişen Kur'an erbabına bak, bu dönemde adı şanı yok onların. Şimdi nerdeyse küçük bir hap kadar aleti çocuğun kafasına koysan hafız olacak o hale geldi imkânlar, o hale geldi. Şimdi dönüyoruz, aynı devletin o on dokuz sene Allah-u Ekber demeyi yasaklayan devletin, Müslümanlara Kur'an öğretsin, namaz öğretsin, ezan okusun diye iki yüz bin civarında görevlisi var. Nerden nereye gelindi. Ama Allah'ın kitabına parasız hizmet edecek bir adam yok ortada. Ne oldu? Ne geldi, ne gitti? Bu sorunun cevabı çok önemli. İşte Bilal'in *حي على الصلاة* ını duyup Mescidi Nebi'ye koşuşturanların bulunduğu şeyi biz bugün kaybetmiş bulunuyoruz.

Burada kardeşler, bir son noktaya daha değinip gerekçeler ve tedavi üzerinde konuşmamız lazım. Bugün bizim Müslümanlar olarak yeryüzünde sergilediğimiz görüntümüz maalesef hiç hoş değil. Bir kısım topraklarımız hunharca işgal edilmiş. Din kardeşlerimiz zevk için öldürülüyor. Bir kısım topraklarımızın işgaline gerek kalmamış. Direk bağlanmış. Başka bir kısım topraklarımıza bizim gibi sakalı olan, bizim gibi Cuma namazına giden insanlar konmuş, hortum gibi onlardan emiyorlar. Bize ait Mekke'miz, Medine'miz ve başka Kudüs'ümüz dâhil adı bizim meyvesi başkasının hale gelmiş. Müthiş bir sefalet. Varlık içinde muazzam bir yokluk çekiyoruz. Ezanlarımız, yere doğru değil, göklere doğru okunuyor. Göklere melekler ezanlardan hisse kapıyor. Yerdekilere etki etmiyor. Böyle bir sıkıntımız da var. Milletler, toplanmışlar bizi nasıl sömüreceklerini, bizi nasıl kahredeceklerini topluca planlıyorlar. Neden? Hiç mi yokuz biz. Biz bu kadar pasif, bu kadar yoksul muyuz? Birey olarak Allah

ile ilişkimize bakıyoruz. İşte Bilal örneğinden çıkan sonuç çıkıyor. Heyecan yok. Soluk, buruşmuş Müslümanlık yaşıyoruz. Toplu olarak yukardan izleniyoruz. O yukardan izlenişimizde afet var. Bin dört yüz küsur sene önce Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz bize bunu haber vermişti kardeşler. Ne buyurmuştu? “Bütün dünya milletlerinin üzerimize çullanacağı gün yakındır.” demişti. “Selin üzerinde bir saman çöpü nasıl sürüklenip gidiyorsa, o şekilde sürükleneceksiniz.” buyurdu. Sahabiler dediler ki: Ya Resûlullah! O gün Müslümanlar çok az mı olacaklar? Dünya nüfusunun yüzde biri mi? Çok küçük bir rakam mı ki çöp gibi süpürecek bizi kâfirler? Ne cevap vermiş? “Hayır, o gün kalabalık olacaksınız siz ama değersiz olacaksınız.” buyurmuş. Çok önemli kardeşler! Şu Medine’ye gidip, Resûlullah’ın mescidinden ezan sesi otelin camından girdiği halde iki yüz metre yürüyemeyip Mescid-i Nebi’ye gitmekten üşenip otelin lobisinde namaz kılan Müslüman sıkıntısından söz ediyorum. Yemen’den Kafkasya’ya kadar çöp gibi hurda demir gibi tankların önünde sürüklenen Müslüman kitlelerden söz ediyorum. Dünya siyaseti olarak da birey olarak da aynı noktada bulunuyoruz. Bu manzarayı sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz gözü ile görmüş gibi, görmüş gibi değil gösterdi Allah gördü, bize anlattı “böyle olacaksınız” buyurdu. Merak edenler sormuşlar: “Neden ya Resûlullah? Azınlıktan dolayı mı?” “Hayır!” buyurmuş. “Az değil çok olacaksınız o gün. Ama Allah kalbinize vehn atacak.” buyurmuş. Vehn! İşte bütün formül burada kardeşler. Bu vehn denen formül bu. “Vehn nedir ya Resûlullah?” diye sormuşlar. Nedir bu Allah’ın kalbimize atacağı hastalık vehn? “Dünya sevgisi.” buyurmuş. “Dünya sevgisinin doğal sonucu da ölümden nefret etmek. Hiç ölmeyecek gibi dünya için yaşama hastalığı.”

İşte kardeşler,

Ravza-yı Mutahhara’nın üç yüz metre gerisinde nur yatağında sabah namazı kılmak varken, oradaki küçücük bir odada namaz kılma hastalığı da budur, aslında kendi aralarında seksen parça olmuş kâfirlerin karşısında hepsinin birleşmiş şekline karşı rezil rüsva bir hayat yaşamamanın hastalığı da budur: Dünya sevgisi. Dünyaya hasret olma. Burada bu hadisi şerifi ki sahih bir hadisi şeriftir bu. Bu hadisi şerifi belki on defa daha da fazla duyanımız vardır. Cuma vaazlarında da bunu duyuyor olabiliriz. Ama bunu çözmek istemiyoruz. Dünya sevgisi deyince şöyle bir şey tasarlayabiliriz: Dünya sevgisi her halde her sene gidiyorsun köyünden bir çuval toprak alıyorsun, köyümün toprağı deyip onu salata yapıp yiyorsun her halde. Ya da dış yaptırırken dışçıye gidiyorsun “Bu bizim köyün kayalarından söktüm, bundan yap bana taş.” diyorsun. Bu değil kardeşler, dünya sevgisi. Bu değil. Dünya sevgisi nedir biliyor musunuz? Ölümüne yirmi sene var, mezar yeri satın almaktır. Kırk yaşında mezar yeri satın alıyorsun. Ortalama sen altmış, yetmişte öleceğine inanıyorsun ya. Nereden biliyor o altmış beş yaşında öleceğini? Hesabı öyle. Altmış yaşında bitecek taksidde girdi adam. Ev taksidine gelince altmışa kadar ömür biçiyor kendine. Kırkında mezar yeri alıyor. Bu mezar yerine niye bu apartman parasını verdin sen? Kardeşim, öyle bir girmiş ki dünya sevgisi. Ölünce bile İstanbul’a gömülecek. Daireyi oradan aldı, yazlığı oradan aldı, bütün yatırımlar... İstanbul’da kalacak, çoluk çocuğunu takip edecek oradan. Ne yapıyorlar? Bazen filan binanın boyasını geciktirirler ondan tembih edecek İstanbul’da. Edirne kapı çok değerli. İmanla, imanla öldükten sonra Bizans ordusunun ayaklarının altına bile gömülse, Halid bin Zeyd olmana engel var mı? Var mı? İmanla ölmedikten sonra Kur’an seninle beraber olmadıktan sonra, Resûlullah’ın cübbesini kendine kefen yapan Abdullah olsan ne olur? Münafıkların sultanı olarak mezara girdin sen. Ne fark eder? Abdullah ibni Ubey ibni Selul, Peygamber Efendimizin yanı başında oturdu. Ölürken kurnaz herif gitti Efendimize dedi ki: “Bana cübbeni hediye eder misin?” dedi. Ederim.” dedi Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Ashabı kiram karşı çıktılar, “Bu pis münafık senin cübbeni ne yapacak ya Resûlullah?” dediler. “Ne yapacaksın sen bu cübbeyi?” dediler, “Ölünce çocuklarım bunu bana kefen yapsın.” dedi. Ulan ne kurnazlık ya! Ashabı kiram karşı çıktılar, “Bu pis senin cübbeni giyemez ya Resûlullah.” Münafık! Üç gün önce de dedi ki: “Bu Muhammed’i bu Medine’den çıkarmayan namerttir.” dedi. Böyle diyen adam. Surat yok ki. Surat yok ki. Efendimiz buyurdu ki sallallahu aleyhi ve sellem: “Benim cübbem ona

hiçbir şey yapmaz ama biz sülalesinin gönlünü kazanırız, boş verin.” dedi. Nitekim oğlunu kazandı Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. Peygamberin cübbesiyle gömülse ne olacak kardeşim!? Ama Halid bin Zeyd radiyallahu anh Bizans ordusunun, Hristiyan bir ordunun çığnediği topraklarda gömülmek için geldi buralarda. Çünkü onun yüreğindeki Kur’an, onun imanı, Resûlullah aleyhisselama sadakati, Bizans ordusunun çığnediği topraklarda bile olsa ona yetti. Ama Abdullah ibni Ubey’e hiçbir şey yetmedi. Peygamberin cübbesi bile ona azap sebebi oldu. Mezar yeri bile satın alır mı insan fesuphanallah. Ne biliyorsun İstanbul’da öleceğini? E gitti ne afetler yaşıyoruz kardeşler. Adam Medine’de ölüyor. On binlerce sahabiye nasip olmamış, çoluk çocuğu yirmi bin dolar para harcayıp cesedini İstanbul’a getiriyorlar. Öyle mübarek yer kaçırılır mı İstanbul o kadar trafik gürültüsü tabi. Suphanallah! Ya insan on santim ötede olur yani belki burada ölürüm de şuraya gömüleyim diye. Ne Allah dostları Medine’de şöyle bir son nefesimizi versek diye uğraşıyorlar bunu çocukları alıp İstanbul’a götürüyorlar. E bilmiyor ki çocuklarım babamız İstanbul aşığıydı. Ee. İstanbul’a âşık. Köy aşığı. Ya Kardeşim, cennete gittikten sonra İstanbul’da kolay mı gidiliyor cennete sanki. Sizin Sivas’ın köyünden daha mı kolay cennete gidiliyor. Buradan Sivas’a kadar cenaze taşıyorsun. Giderken de birkaç cenaze daha çıkıyor. Değer mi ya! Kış günü kıyamet, bir metre karda adam illa dedi, beni köyüme götüreceksiniz. Öyle mübarek köydü madem niye çıktın geldin şimdi İstanbul’a. Madem mübarekti niye geldin? İşte toprak sevgisi. İşte vehn denen hastalık bu. Bu bir yansıma türü. Biz dünya sevgisinden söz ederken Kur’an, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem dünya sevgisinden söz ederken zannetmeyelim ki herkes köyünden taş parçaları getiriyor dışçıye diyor ki bunlardan dış yap bana, bizim köyün toprağıdır bu. Kimse köyünün toprağından salatalık yapmıyor, merak etmeyiniz. Toprak yemiyor, içmiyor insanlar. Ama o toprağın mantığı üzerine din kuruyoruz fark etmeden. Şeytan bize toprak yiğün, demiyor. Cebinizde köyünüzün taşını taşıyın, aman aman kayalardan cebinizde bulunsun, demiyor. Böyle yapmıyor. Ya ne yapıyor? Öyle bir dünya sevgisi nüfuz ettiriyor ki bize öldükten sonrası için bile tapu parası ödüyoruz. Bir mü’min imanla gömüldükten sonra ha Medine’de gömülmüş ha Kudüs’te gömülmüş. Ha Kafkasya’da gömülmüş. Tersi olunca da öyle. İman olmadıktan sonra, ameli salih olmadıktan sonra Mekke kabristanlığı Ebu Cehil cesetleriyle dolu. Hangisi kurtuldu ki?

Demek ki kardeşler,

Eğer biz, sabah namazına kalkmakta sıkıntı çekiyorsak dünya sevgisinin içimize nüfuz etmesinden dolayıdır. Hâlbuki dinimiz, dünyanın bir imtihan olduğunu, onsuz olmuyor, ona takılarak da gidilmiyor mantığıyla yaşamamızı istemişti bizden. Yani Allah bizi zühdümüz kadar, zühd nedir? Dünyadan gereği kadar alıp fazlasını elinin tersiyle itmektir. Bunu yapabilen kullarını Allah seviyor.

Bizim halimiz neye benziyor kardeşlerim biliyor musunuz? Biz bir kuş gibiyiz bir kilo iki kilo ne kadar geliyorsa kuş? Bu kuşun pençeleriyle beş kiloluk bir taşı tuttuğunu düşünün. Kuş. Ayaklarından beş kiloluk taşı tutmuş. Kendisi bir kilo. Bir güvercin mesela. Üç yüz gram dört yüz gram. O kayayı tutmuş, çırpınıyor kalkmaya çalışıyor. Kanatlanabilir mi uçabilir mi? O kuş ne kadar kaldırabilir güvercin? Nohut tanesi kadar. Bilemesin kestaneyi kaldırır. Bilemedin ceviz kaçırır. Karga ceviz kaçırır mesela. Fareyi kaçırır. Yani bir kuş kargadan vesaireye kadar kaldırma kapasitesi var. O kapasiteyi aşarsa kendinden büyük kuşa yem olur. Uçmaya çalışırken gelir öbür kuş onu alır kaçırır. Kaçamıyor çünkü. Alttakini de bırakmıyor. Hâlbuki o, küçük bir kestane kaçırıyorsa afiyetle yiyecekti onu. Ceviz kaçırıyorsa onu yiyecekti. Çünkü cevizi, kestaneyi kaldırabilir. Fazla kaldırmaya kalkınca o kaldırdığı şeyi de alamıyor kendi de gidiyor. Şimdi Rabbimiz bize ne buyurdu? “Dünyayı size verdim.” dedi. Ama "dikkat edin sizi Zikrullah'tan, Allah'a kulluktan alıkoymayacak kadar kaldırın bunu" buyurdu. Eğer tutup kaldırmaya çalıştığın kapasite sabah namazına engel oluyorsa, bırak o taşı, onu kaldırma oradan. "Çoluk çocuk sahibi olun, Ümmeti Muhammed'e nesil yetiştirin, mücahit yetiştirin" dedi Allah, lakin doğurduğuna tapıyorsan lütfen doğurma sen bir daha.

Neden? Çünkü o bir fitne. Çoluk çocuk bir fitne, dünya metayı bir fitne, eşler birbirlerine karşı fitne yani imtihan konusu. Eğer bile bile sen bu kaldırdığın şeyden dolayı çakılıp kaldıysan yere, kanatların seni kaldırmıyorsa yapılacak tek şey var, sal pençelerini bırak o taşı.

Şimdi bir Müslüman olarak kıyamet günü çıkıp "Ya Rabbi, bana bir defa zengin bir baba nasip ettin, ne hesaplar, ne kitaplarımız vardı ben de daldın gittim dünya metasına" diyemem ki. Ne diyecek bana Allah o zaman? "Karnını doyuracağın, çoluk çocuğunu doyuracak kalanı olanı alıp gerisini bıraksaydın" diyecek.

Burada ince bir imtihan var kardeşler. Rabbimiz hiçbir kimseye "fakir olun" demiyor. Hatta ve hatta çok zengin olun" diyor. Bakınız efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem son zamanlarında davasının, dininin fetihlere kavuştuğu günlerinde ne buyurdu? "Bugünlere Ebubekir'in malı sayesinde geldim" dedi. Ebubekir'in kendisi de peygambere feda edilmişti, malı da feda edilmişti. Yirmi sene sonra Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz vefa olarak onu zikretti.

"Ebubekir'in adıyla bugünlere geldik" dedi, Hadice'nin malıyla o günlere geldi. "Malsız olun" demiyor Allah, ama "mal sizi yere yapıştırmayın" diyor. Allah "evlenmeyin kötü olursunuz" demiyor, "şehvetlerinize takılıp dünyaya tapınmayın" diyor. "Yemeyin, içmeyin" demiyor, "kudurmayın" diyor.

Bütün nimetler, en pahalısından en ucuzuna kadar her şey müminler için ama kudurmamak şartıyla, patlamamak şartıyla. Buradaki ince çizginin dengesi nasıl kuruluyor? Dünyanın bütün nimetleri müminler içindir. Bir müminin üç yüz fabrikası çalışan beş yüz bin işçisi olmasında bir sakınca var mı?

Ah keşke öyle olsa keşke öyle olsa da işçiler zulüm görmeseler fakir fukara sadaka bulsa ne kadar iyi olur. Ama müminde kâfir gibi Allah'ın hakkını kaçırıyorsa, müminin zengin olmasının ne yararı var?

İncelik burada işte, incelik burada. Zengin olacağız, malımız, mülkümüz olacak. Mesela bir mümin altmış metre kare dairede otursa günah mı? Valla günah olabilir, büyük ihtimal de olur. Altmış metre kare daireye para verilmez. Biz mahremiyete dikkat eden bir iman ehliyiz çünkü. Senin kızın yok mu kardeşim oğlum yok mu? Altmış metre kare dairede senin kızın oğlun hiç mi çamaşır değiştirmeyecek sen hep evden mi çıkacaksın hiç mi misafirin gelmeyecek, hiç mi baldızların ziyaretine gelmeyecek, hiç mi kayınların ziyaretine gelmeyecek?

Elbette mümin geniş dairede oturur. Ama altmış metre kare dairede otururken sabah namazını camiye gidiyordun, şimdi yüz yirmi metre kare dairen oldu sabah namazına vakit bulamadın, ev seni batırdı işte.

Buradaki sorunu; evin yüz yirmi metre kare olma sorunu değil senin yüz yirmi metre kareye karşı şımarmış olma sorunudur. Sorunu burada çözüyoruz biz. Ümmeti Muhammed'in fakir olması kaderi değildir kaderi zenginliktir üstelik. Fetih Ümmetiyiz biz. Ama aynı kaderin içinde imtihan statüsü değişiyor.

Hazreti Ömer'e radiyallahu anh İran'ın fethedildiğine dair müjde geldiğinde Mescidi Nebi'deymiş. Mescidi Nebi'de oturmuş müjdecisi gelmiş "müjde" demiş "İran, Kisra gitti, çuvallar dolusu mücevher Medine'ye geliyor" demiş. Hazreti Ömer oturup ağlamış.

Abdurrahman İbni Avf, Aşere-i Mübeşşere'den büyük sahabeden bir tanesi" Ömer" demiş, "bana göre yanlış anladın sen" demiş. "Sana Resûlullah'ın hayali değil miydi? İran'ın fethedilmesi sana Resûlullah'ın hayal ettiği onun sağlığında gerçekleşmeyen bir müjde ulaştı. Ne güzel Ümmeti Muhammed zengin oldu, onun bunun sadakasına muhtaç değiliz, bunun için sevinmen lazım yanlış yapıyorsun sen" dedi Abdurrahman İbni Avf. Dönmüş demiş ki "Abdurrahman" demiş." O dediklerin

doğru ama" demiş. "Allah bu ümmeti Ebu Cehil'le imtihandan vazgeçti, malla imtihan etmek istiyor, bunu kazanmak çok zor" demiş. Basiret meselesi bu.

Sonra Ömer niye şehit edildi? Kölelerin maaşına zam yapmadığı için. Sendikacılar öldürdüler Hazreti Ömer'i. Hazreti Osman niye şehit edildi? İsteyene istediği kadar servet vermediği için. Hazreti Ali niye şehit edildi? Yönetime bizi ortak edip bakanlık yaptırtmıyorsun diye. Ömer'den sonra bir daha o bütçe sorunu kapanmadı arkadaşlar.

Şimdi asırlar sonra biz Ömer'in anladığını anladık, o çuvalarla mücevher kapısına gelmeden anlamıştı bunu. Sorun mücevher sorunu değil. Allah'ın malla imtihan etmesi sorunu. Ömer'in anlayışında o malla imtihan Ebu Cehil'le imtihan edilmekten çok daha zor. Çünkü Ebu Cehil seni öldürdü, şehitsin sen onu öldürdün, gazisin. Her hâlükârda cennettesin. Çok kolay. Bir yürekleyip, cihada gittin mi kazandın. Ama mal öyle değil. Onsuz olmuyor, onunla da imtihan çok zor kazanılıyor.

Bizim kardeşler, dünya sevgisini toprak sevgisi gibi algılamamız yanlış. Dünya sevgisi, dünya için kurulu bütün sistemlerden geçerlidir. Mesela, bir insanın dünya sevgisinin testini evdeki perdeden yapabilirsiniz. Evindeki perde, penceresindeki perde, pencereyi kapatıp içerdeki mahremiyeti göstermenin ötesinde ne taşıyorsa dünya sevgisidir o. Şimdi bakınız perde konuyor, perde güneşten etkilenmesin diye perdeye perde konuyor bir daha. Ona ne diyorlar? Güneşlik. Ondan sonra bir de onun etrafında o düzgün dursun diye perde bekçisi koyuyorlar perdenin kollukları var.

Bir perde bey hazretlerinin hizmetkârı var. Perdenin vazifesi camı örtmek, hayatta kullanılmıyor o kenarlarda böyle askılıkta duruyor başka şeyler örtüyor. "Bu perde cam örtülsün diye değil miydi?" "Evet." "Peki, niye bunu açmıyorsunuz?" "Eskir." Suphanallah. Eskimesi için yaratılmadı mı bu zaten? Perdenin de perdesi varsa, senin köydeki toprağa bağlanıp bağlanmaman ölçü değil artık. Perdeye perde koymuşun sen kardeşim.

Eğer bir Müslüman, bir Müslüman, normalinde kullanılmayacak sadece kâfirlerde var, filmlerde gördü diye evine bir eşya alıyorsa mesela, bir koltuk takımı alıyorsun. O koltuk takımına üç lira fark istiyorlar senden. "Bu üç lira fark niye bununla bu aynı değil mi?" diyor. "Evet, ama bunun şu aleti var burada" diyor, böyle bir eğri büğrü sivri bir şey. Sekiz parça o koltuk, dokuzuncu parçada onu veriyorlar. "Bu ne abi?" diyor, "valla bu bunun parçası" diyor. Bunun üstüne çaydanlık koysan altındaki kadife yanar, çocuk otursa tepe takla atlar, bu çocuk da oturamaz üstüne büyük otursa düşer. "Bu ne için?" "Bu bunun parçası" diyor. "Bu kaç, ne kadar yer işgal ediyor?" "Yetmiş santimetre kare yer işgal ediyor." Bizim evde çocuğun oyuncaklarını koyacak yer yok, çocuğun bile oturamayacağı küçük bir koltuk var ama. Koltuk beyefendinin de küçük koltukları var. Koltuk da doğurdu. Koltuğa da doğurtmuşun sen. Çay koymak için küçük sehpa almışsın, hayatta onları kullanmıyorsun. Niye? Üstünde filan takımlar var. Ya kardeşim, bunu çay içerken misafirin önüne koymak için değil miydi bu? Onun içindi. Üstüne ne koydun? İşte köyden getirdiği eski bir çömlek üstüne koymuş. Bu çömlek beyefendiyi kaldırsak kırılır e çay benim elimi yaktı o arada. Sen yan, yeter ki çömleğe bir şey olmasın.

İşte dünyayı biz uzayda arıyoruz. Dünya o perdenin kenarından asılı. Dünya, koltuğun yavrusunun içinde. Koltuk da doğurdu ya. Onun içinde o. Şu köyden getirdiğin eski çömlek çöplük köyde çöplükteydi zaten mezbelelikten aldın getirdin onu. Ya kardeşim, çocuğun öyle oturacağı rahat bir yer yok o toprak parçasının oturduğu kadar. Bunun değerli nereden geliyor? Bizim köyün işlemelerinden bu. Bu çocuk sizin köylü değil mi? Bu çocuğu da oturt buraya.

Kardeşim, biz zannediyoruz ki şeytan elinde koca bir tırmık gelip böyle gözümüze batıracak bizde anlayacağız şeytan bizi kandırıyor öyle değil. O çömlekte şeytan. Şeytan o koltukta, o perdenin üstüne asılmış bekliyor şeytan orada. Mesela, bugün benden duyduğunuzu söylemeden eve gidin, yirmi senelik evlilere şart koşuyorum, yirmi senelik evliler şu mutfakların dolaplarını bir açın. "Son on yıl

içinde kullanılmayan tabakları bir indir" deyin. Bakın sehpa nasıl tabak doluyor. On senedir kullanılmaya sıra gelmemiş bu porselen parçaları ne bekliyor burada? Lokanta açmayı düşünüyor musun yakın yıllarda? Yok. Senin evine zaten misafir gelse oturacak yer yok, televizyondan misafire bir şey verecek vaktin yok. Ben size başka bir komiklik daha anlatayım.

Şimdi misafiriğe gidiyorsun. Bakıyorsun masanın üstünde tabaklar filan, tabağın üstünde tabak, onu üstünde tabak, onu üstünde tas, tasın üstünde çatal, kaşık filan. Onlar satılıktır herhalde böyle örnek gösteriyorlar zannediyorsun. "Ee buyurun masaya" diyorlar. Masaya geçiyorsun. "Şu tabakları ver" diyor. Bunlar zaten mutfaktaydı, buraya getirdin, şimdi ver tabağı götürüyüm mutfağa yemek koyayım sana" diyorsun. Önce zannediyorsun ki bu tabakları çeşit çeşit koydular. Buraya çorba, buraya fasulye, buraya pilavı koyacak, sen istediğinden istediğin tabağa koyacaksın zannediyorsun.

Tencere gelmiyor asla tencere yok. Şimdi "o tabağı ver" diyor. Alttan bir veriyorsun, gidiyor üstteki tasa bir çorba koyuyor, sana bir tane taşık geliyor." Hani bizim sahan vardı burada?" "O sonra gelecek" Suphanallah. Ya bunu niye, kaşıklar böyle bir cep gibi mendilin içine konmuş, kaşıklar ayrı konmuş, çatalı ayrı. İnsan sümüklü birini öğrenir, bak bunu kabul ederim, sigara içeni öğrenene de helal olsun, Allah razı olsun. Sigara içenle zaten sofraya oturulmaz ayrı bir konu. Ama siz bana söyleyin insan kendisini öğrenir mi arkadaşlar?

İnsan kendisini öğrenir mi? Öğrenir tabi, fasulye yediğin kaşıkla bir daha sana tatlı veriyorlar mı bir yerde? Tatlı kaşığı, çatalı ayrı. Onunla fasulye yemiştin. Dünyanın çatalını gözümüze batıracağını zannediyoruz. Çatal masanda kardeşim. Çatal masanda. Yedi sene Somali'de aç yaşasan gene bu kadar yemek yiyemezdin. Kardeşim, tabak yemekten fazla. İvri zıvır salatalıklar. Zücacıye dükkânı gibi masaya oturuyorsun. Hayatta bir tanesine tutacağın yok. Onları bir göreceksin orada, sonra yine alıp mutfağa götürecekler. Getirin şu tatlıları yiyelim. Tatlı içeride yenecek, tatlı salonu ayrı. Tatlı salonuna gidiyorsun çay için ayrı bir sistem. Suphanallah, suphanallah.

Kardeşler,

Fatıma annemiz diyor ki, efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin mübarek kızı, cennet kadını. 'Evimize Ali bir misafir getirdi' diyor misafir getirdi. O misafir getirince demiş ki 'bak, hazır misafir için yemek yaptım babamı da çağır, ayıp olmasın' demiş. Çünkü duyacak bize misafir geldiğini o da koşmuş 'ya Resûlullah evimize misafir geldi sende buyursana' demiş. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de gelmiş. Kapının üst pervazına elini koymuş ben geldim diyecek. Kızının evine bile izinsiz girmiyor. Ben geldim diyecek, kızım ben geldim derken misafirlerin oturduğu yerde tavana asılı halı görmüş. Küçücük bir halı. Halı işte Isparta'dan mı nerden getirdilerse o zaman. Halı dediğin kim bilir çul. Heybe gibi bir şey. Görmüş, o arada Ali efendimiz dışarı çıkmış buyur ya Resûlullah diyecek. Geri dönmüş efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. 'Ya Resûlullah girmiyor musunuz?' demiş. 'Duvarları bile süslü bir eve ben girmem ben dava adamıyım' buyurmuş ve geri dönmüş. Kardeşler, bizim duvarlarımızda nakışlar, süslemeler, duvar mobilyalarımız üç tane fakire ev olur, değere biçildiğinde. Ne üç fakiri, adamlar bir tabloya bir para veriyorlar ki bir köy ihya olur onunla. Bu ümmet duvar süsleyen ümmet değil. Dünya nimetlerini haram eden ruhban bir ümmet de değiliz. Ama içine hiçbir şey koymayacağın tabağı niye getirdin kardeşim? Tabağın tabağı olur mu la ilahe illallah Muhammedun Resûlullah. Bir de Nasreddin hocaya gülüyorlar tencere doğurdu deyince. Doğruymuş demek ki bu. Var ya onun tencere doğurdu hikâyesi. Demek doğruymuş. İşte vehn bu arkadaşlar. Vehn bu. Bu vehn içimize o kadar giriyor ki, mezar yerini bile ölümümüze otuz sene alıyoruz. Herfin apartman seçmekle ömrü geçti. Kırk daireye taşındı orası güzel burası güzel, mezar yeri seçiyor. Yahu mezara da para verilir mi? *إنا لله وإنا إليه راجعون* seni nasıl olsa gömecek belediye. Şöyle güzel bir mezar, havadar, su kenarında. Allah-u ekber bu öyle değildi kardeşler, vehn bu işte. Bu mikrobu Allah bünyemize koydu bizi imtihan ediyor. Peki, niye bunu bize verdi Allah? Neyle imtihan edecek seni

herkes iman ettim diyor. Herkes iman ettim diyor herkes mümin oluyor. Hastasın dendi mi insana zaten ayetel kürsi okumaya başlıyor. Esas imtihan kalpteki sevgilere yapılan imtihan. Nereye ne kadar bağın var bunu görmesi gerekiyor Allah-u Teâlâ'nın. Buradaki anlam kardeşler, dairelerimizi satalım anlamı değildir. Hayır, müminin elinde bulunması gereken nimetlerden bir tanesi geniş bir evdir. Geniş ev. Lakin sen bana yemin edebilir misin senin evin geniş. Evini on metre genişledin, iki koltuk fazla aldın. Koltuklar on beş metre tutuyor. Eski evden de daha dar yerde oturuyorsun sen şimdi. Bir evde bir çocuk oyuncaklarıyla oynayacak yer bulamaz mı arkadaşlar? Bulamaz tabii. Misafir odasına beş metre kala dijital koruma alanı var. Giremezsin. 2012 yılında misafir gelecek o eve. Bayramda filan gelecek. Misafir odasına yaklaşmak yasak. Yatak odasına zaten doğru değil çocuğun girmesi. Mutfak bölgesinde cam kırıyor. Oturma odasında televizyon var. Oyuncaklarını ona atarsın. Ayakta beklesin çocuk. Bir evde bir çocuk oturacak yer, oynayacak, zıplayacak yer bulamadıktan sonra onun neresi evdir arkadaşlar. Deprem çadırı gibi bir şey senin evin, zıplayacak bir yer yok. Mobilya nasıl insandan değerli olur. Vehn hastalığından dolayı değerli olur.

Vehn bir hastalıktır. Bu hastalıkla mücadelemizin adı zühddür. Zühd ne demek? Nefsi azdırmamak demek. Zühd ne demek? Ahret yolunu tıkayan, mal edinmemek demek. Ama zengin olmamak demek değil. Ebubekir radiyallahu anhdan daha zahid kimse var mı? Ümmeti Muhammed bir kenara. Ebubekir bir kenara. Servet içinde yüzdü. Ömer bin Abdülaziz Allah ondan razı olsun. Halife olduğu gün emrinde dört yüz cariye vardı sadece. Ve yönettiği topraklarda bugün 32 tane devlet var. Ama zahidliği, zühdün zirvesindeydi. Abdurrahman İbni Avf radiyallahu anh tek başına şehir kuracak kadar serveti vardı ama zahiddi. Mal kazanmak değil engelimiz. Büyük paralarımızın olması değil engelimiz. O paraların Allah'ın rızasını açacak kadar güçlü olması tehlikeli. Cebimizde para olmasında engel yok. Kalbimizde para olmasında engel var. Allah mal mülk içerisinde bizi yüzdürüyor. Ama şunu da görmek istiyor, Müslümanların bir köyde bir tane Mushaf bile bulmadıkları günleri vardı. Nöbetleşe o Kur'an'dan çocukları okutuyorlardı. Nöbetleşe. Bunlardan bir tanesi benim babamdır. Hâlâ yaşıyor. Arapça okumaya başlayacağı zaman hocası, emsile kitabı bul yavrum, demiş. O da nerde? Maki diye bir köy var sekiz kilometre zannediyorum. Üç, dört tane dere, beş, altı tane dağ geçiyorsun oraya gidebilmek için orda hacı Helim diye birisinde o kitaptan varmış gitmiş. Amca, ben Arapçaya başladım -on yaşında bir çocuk- sen de emsile diye bir kitap varmış onu bana verir misin okuyacağım, iki ay sonra geri verecek. Yavrum ben onu İstanbul'dan getirene kadar anam ağladı, demiş. Çok meraklıysan her gün gelersin burada okursun, demiş. Tek bir kitap var koca yörede. O zavallı işte altı yedi kilometre işte ne kadarsa hocasının verdiği dersi her gün gidiyor orada okuyor o adamdan okuyor geri geliyor. Böyle günleri oldu ümmetin. Bu sefil bu yokluk, kıtlık günlerinde ümmeti Muhammed büyük âlimler yetiştirdi deryalar yetiştirdiler. Her biri yüzlerce, binlerce hafız yetiştirdi. Şimdi kardeşim, Arapça kitabını bir kere okudun mu bir daha bir talebe ona tutmuyor zaten. Eski kitaplar çöpe. Kitap bolluğu, CD'ler, bilgisayarlar lakin bereket yok. Gayret yok. Heyecan yok. Neden? Neden heyecan yok? Çünkü vehn kalbi bünyeyi sarmış. O zaman Allah bizden ne istiyor? Dünya ve dünya malı sevgisine karşı direnen bir bünye istiyor. Mağlup olmaya yanaşmayan bir bünye istiyor. Zengin olacağız ama mal bizi esir almayacak. Biz malı Allah yolunda kullanacağız.

Kardeşler,

Bugün bir sorunun cevabını bulmaya çalıştık. Bilal'in *حيا على الصلاة* binlerce cemaat olacak müminin kulağına girdi hiçbir teknolojik güçlendirici yoktu mikrofon yoktu. Biz bugün cep telefonlarımızdan Mekke Medine ezanları dinlediğimiz halde hatta bana bile hocam nasıl benim telefonum şimdi kamet getirecek diyor ama o benimle beraber oturuyor camiye gitmek yok. Cep telefonun senin yerine namaz kılmış oluyor. Aşk bu mu? Sevgi bu mu? Keşke keşke ezanlar yasak olsaydı da mı biz namaz tiryakisi olsaydık diye geçiyor içimden. Eğer öyle okutulacak olsaydık o bizim için daha yararlıydı. Nitekim o dönemin müminleri ne muazzam gayretler yaptılar. Aç sefil gezdiler.

Yine babamdan bir hatıra anlatacağım. Hacı Dursun Efendi rahmetullahi aleyhten Arapça okumaya gittiğinde annesi on beş günde bir, bir simit kadar mısır ekmeği veriyormuş. Onu da on gün beklettiği ekmekten veriyormuş. Hemen yemesin diye. Gittiđi köyde de bir Müslüman kendisi Kur'an ehli olmadığı halde her hafta bir patates verirmiş. Bir patates arkadaşlar. Karadeniz'de de patates ne kadar olur? Bilenler bilir. En büyüğü yumurta kadardır. O şekilde de iki sene okumuş. Şimdi çocuklara biz mısır ekmeğini süs olarak da veremeyiz. Sıcak mis gibi kokanını dâhil.

O sefalet içerisinde, o yokluk içerisinde gayret, bereket getirdi. Şimdi, nimetler içinde yüzen bir nesil Kur'an okuyamıyor. Benim gördüğüm ne kadar genç varsa babası hafız olunca ona araba vaad ediyor. Eskiden bisiklet diye bir kelime duyulurdu. Şimdi bisiklet, doğmadan çocuk alınıyor zaten. Yani çocuğun bohçasında bisiklet var. Lakin Kur'an'a sarılmıyoruz neden? Çünkü dikkat et çocuğumuza vaad ederken yavrum sen ümmetin duasını alacaksın. Kur'an söndürölüyor, Kur'an ve ezan susturuldu sen bu dini ayağa kaldıracaksın demiyoruz, araba vaad ediyoruz. Mikroba mikrop müjdesi veriyoruz. Zaten bünyede maddiyat sevgisi var. O sevgiye artı bir maddiyat getirerek çocuğa Kur'an vermeye çalışıyoruz. Zaten çocuk Allah için, dini için yapmıyor. Ama o biraz önce fakru zaruret içerisinde dine adanmış insanlar, Kur'an gitti oğlum sen Kur'an'ı kurtar diye hocalara gönderdiler. Kur'an'ı yaşatan son adam olacaksın diye gönderildi. Dolayısıyla onlar avuç kadar mısır ekmeği ile on beş gün idare ettiler. Bir patatesle bir hafta idare ettiler.

Bu vehn hastalığını hepimiz evimizde test edelim arkadaşlar. Ama bir şartla gidip perdeleri sökerek bana beddua ettirmeyin. Onları zaten siz aldınız, sizin paranızla alındı. O zaman tuzağa düşmeseydiniz kardeşim. Nureddin hoca geldiğinde gelmesin diye üstüne bir daha perde daha kapatabilirsiniz.

Ve sallallahu ve selleme ala seyyidina Muhammed ve ala alihi ve sahbihi ecmain

Velhamdüillahi Rabbi'l âlemin